

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Disse klageorganer tager sig af klager vedrørende enkeltpersoners rettigheder og forpligtelser efter de sociale love. Uden for disse klageorganers virkeområde falder alene klager over institutionsbehandling og klager over forsorgens udøvelse. Sådanne klager behandles af socialstyrelsen og socialministeriet i deres egenskab af tilsynsmyndigheder.

Formålet med at etablere et klagesystem som det, vi har i dag, har været at sikre borgerne den størst mulige retssikkerhed. Gennem udtrykkelige bestemmelser i lovgivningen er klageorganernes selvstændighed sikret derved, at de er gjort uafhængige af instruktion udefra med hensyn til den enkelte sags behandling og afgørelse. En gennemførelse af fremskridtspartiets forslag ville betyde et så alvorligt indgreb i den uafhængighed, som er hele grundlaget for klageorganernes virke, at klagesystemet simpelt hen ikke længere ville kunne fungere. Som jeg allerede har sagt, må jeg derfor afvise forslaget.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger til fremskridtspartiets forslag om at gøre socialministeren til ankeinstans i stedet for den sociale ankestyrelse i sager efter bistandslovens afsnit 8, dvs. sager om anbringelse af børn uden for hjemmet mod forældrenes ønske.

Indledningsvis vil jeg gerne henvise til den debat, som var her i tinget i december sidste år om behandlingen af netop denne gruppe af sager. Som socialministeren understregede dengang, er der her tale om et meget vanskeligt område, hvor det er nødvendigt at udfolde de største bestræbelser for at nå frem til en afgørelse, der i det enkelte tilfælde er den mest hensigtsmæssige af hensyn til barnets velfærd. Jeg skal på ny understrege, at det jo er hensynet til barnets velfærd, der er det helt afgørende kriterium for, om hjælpeforanstaltninger skal gennemføres.

Socialministeren pegede også under debatten dengang på, at det er af afgørende betydning, at der i loven dels er indbygget en række retsgarantier i forbindelse med børneværnets afgørelse i det enkelte tilfælde, dels i loven er hjemlet adgang til en efterfølgende prøvelse af børneværnenes afgørelser i den sociale ankestyrelse og ved domstolene.

Socialministeren henviste også til, at der helt tilbage til 1905, hvor der første gang indførtes egentlige børneværnsorganer, har eksisteret sådanne retsgarantier, herunder adgang til anke til et særligt organ til sikring imod uberettigede indgreb. Den sociale ankestyrelse har på dette område afløst landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, der havde virket siden socialreformen i 1933.

Om ankestyrelsens virksomhed specielt med hensyn til dette område kan jeg i øvrigt oplyse, at der i ankestyrelsen er oprettet en særlig afdeling til behandling af disse sager, hvor det er vigtigt at foretage en hurtig og indgående behandling baseret på et omfattende kendskab til området. Afdelingen fungerer med faste ankechefer og faste beskikkede medlemmer, der herved har erhvervet det fornødne kendskab til specielt disse sager. Ved behandlingen af sagerne tilkaldes sagkyndige inden for børnepsykiatri og -psykologi.

Der er således på dette område, hvor der er et særligt behov for retsgarantier imod uberettigede indgreb, en lang tradition for, at de på lokalt plan truffne afgørelser kan efterprøves ved et centralt uafhængigt organ: tidligere landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, nu den sociale ankestyrelse. Ydermere er der som nævnt mulighed for at få ankestyrelsens afgørelser efterprøvet ved domstolene.

Der er efter min opfattelse ikke fra fremskridtspartiets side anført argumenter, der kan begrunde, at vi nu skulle forlade et klagesystem, der har fungeret effektivt gennem en årrække. Jeg skal derfor slutte med i det hele at afvise fremskridtspartiets forslag til ændring af bistandsloven.

Tastesen (S):

Jeg skal på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilslutning til de synspunkter, som skatte- og afgiftsministeren her er kommet med på socialministerens vegne. Vi vender os imod at ændre i det retssystem, der er opbygget i tilknytning til den sociale bistandslov. Det kan ganske vist se ud som en venlighed over for socialministeren, at man tillægger hende beføjelse til indgreb i enhver verserende sag efter denne lov, men det er det bare ikke. Tænkte man sig en sådan lovændring gennemført, som man